

Черненко О. В.<https://orcid.org/0000-0002-0127-8915>

Київський національний лінгвістичний університет

КОМУНІКАТИВНА СТРУКТУРА ІНТРАПЕРСОНАЛЬНИХ КОНФЛІКТИВІВ У СУЧАСНОМУ АНГЛІЙСЬКОМОВНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ

У статті запропоновано результати комунікативно-прагматичного та наратологічного дослідження інтраперсонального конфлікту та його структурно-функціональних одиниць у сучасному художньому дискурсі. Висвітлено сучасну тенденцію філологічних студій до залучення інструментарію суміжних дисциплін у процес комплексного аналізу літературного твору як художньої моделі дійсності.

Мета статті полягає у теоретичному і практичному обґрунтуванні комунікативної специфіки актуалізації інтраперсональних конфліктів у художньому дискурсі та побудови структурної моделі залучених комунікативних рівнів для їх аналізу та інтерпретації. Досягнення поставленої мети передбачає виконання таких завдань: 1) окреслити наративну природу комунікативних рівнів, що розкривають внутрішньоособистісні конфлікти у художньому творі; 2) розкрити художній та комунікативний потенціал інтраперсональних конфліктів як дискурсивних конструктів; 3) побудувати інтегративну модель комунікативних рівнів, задіяних у процесі конструювання інтраперсонального конфлікту у художньому творі; 4) продемонструвати взаємодію художніх рівнів комунікації в інтраперсональних конфліктах.

Методологію дослідження складають загальнонаукові теоретичні методи аналізу, синтезу, пояснення, узагальнення а також метод контекстуального, комунікативно-прагматичного та наративного аналізу для визначення компонентів моделі комунікативної структури інтраперсональних конфліктів.

Результати дослідження полягають у побудові моделі, яка передбачає наявність можливих комунікативних рівнів, відображених у структурі інтраперсональних конфліктів. Унаслідок різнобічного вивчення долучених рівнів художньої комунікації було розкрито особливості конструювання та інтерпретації конфліктів як цілісних одиниць інтраперсонального конфлікту. Статика та динаміка взаємодії комунікативних рівнів як засобу художньої репрезентації конфлікту охоплює характеристику часопростору, психологічного та знаково-семіотичного простору, глибинні та поверхневі рівні семіотичного прочитання твору, на яких відбувається декодування когнітивних, поведінкових та емоційних аспектів внутрішньоособистісного конфлікту.

Ключові слова: комунікативний рівень, інтраперсональний конфлікт, мультимодальність, інтегративна модель, художній дискурс.

Постановка проблеми. Дослідження художніх форм конфліктної комунікації в їх взаємодії становить значний інтерес для лінгвостеміотики, комунікативно-прагматичної та когнітивної лінгвістики, а також дискурсивного підходу, зокрема, теорії мультимодальності, оскільки зазначені наукові напрями пропонують методологічний інструментарій для аналізу комунікації, що реалізується одночасно через кілька каналів або модусів. Художнє моделювання дійсності, поряд

із розширенням простору можливого та кореляцією з реальною дійсністю, виконує функцію структурально-семіотичного пояснення процесу породження твору мистецтва й особливостей його онтологічного існування [1, с. 243; 2, с. 156].

Конфлікт становить органічну складову художнього твору як способу моделювання дійсності та людського буття загалом, виконуючи функцію мотиваційного й причинно-наслідкового пояснення подієвого ланцюга через опозиційні від-

ношення між носіями протилежних ідей. У драматургії, кіномистецтві та літературі конфлікт виступає ядром проблемно-тематичного рівня, на якому здійснюється сюжетна реалізація теми через взаємодію персонажів, зіткнення характерів і обставин тощо [8, с. 58]. Таким чином, конфлікт є обов'язковим структурним компонентом драматичного твору, тісно пов'язаним з іншими елементами художньої цілісності – характером, сюжетом, ідейним змістом, стилем, – адже саме на ньому вибудовується сюжетна лінія та забезпечується її динаміка, смислова наповненість і інтерпретаційний потенціал. Семіотика інтраперсонального конфлікту в художньому дискурсі ґрунтується на інтеграції вербальних, невербальних і графічних семіотичних ресурсів та реалізується через актуалізацію відповідних комунікативних рівнів у його структурі. Особливості їх структури, функціонального призначення, взаємодії та взаємопроникнення забезпечують читачеві ефективний механізм розуміння, осмислення та інтерпретації внутрішньоособистісних конфліктів персонажів в цілому та їх структурно-функціональних одиниць.

Аналіз останніх досліджень. Проблематиці конфліктної комунікації, а також особливостям її втілення у художньому та інших типах дискурсів присвячено значну кількість праць у вітчизняному та зарубіжному мовознавстві. Когнітивні, комунікативні та прагматичні параметри конфліктного мовлення досліджувалися як на матеріалі різних мов, так і в межах різних наукових підходів. Зокрема, увага науковців була зосереджена на вивченні конфліктного мовлення персонажа [1; 4; 5; 8], динаміці розвитку конфлікту в різних дискурсивних практиках [14; 15], мультимодальній структурі імплементації конфлікту у різних типах дискурсу [1; 4; 9] та ін. Водночас, попри вагомий здобутки вчених у вивченні конфліктної мовленнєвої взаємодії та сталий інтерес дослідників до конфліктно маркованих дискурсів, низка пов'язаних із цією проблематикою питань залишається недостатньо опрацьованою. Зокрема, актуальним є дослідження внутрішньоособистісних конфліктів і мовних особистостей, що репрезентують їх у художньому дискурсі. Актуальною залишається проблема дослідження способів конструювання інтраперсональних конфліктів та їх функціональних одиниць у художньому творі та шляхів їх інтерпретації читачем.

Постановка завдання. Метою статті є теоретичне й практичне обґрунтування комунікативної специфіки актуалізації інтраперсональних кон-

фліктів у художньому дискурсі, а також розроблення структурної моделі комунікативних рівнів, залучених до їх аналізу та інтерпретації. Реалізація поставленої мети передбачає розв'язання таких завдань: 1) окреслити наративну природу комунікативних рівнів, через які репрезентуються внутрішньоособистісні конфлікти в художньому творі; 2) виявити художній і комунікативний потенціал інтраперсональних конфліктів як дискурсивних конструктів; 3) побудувати інтегративну модель комунікативних рівнів, задіяних у процесі конструювання інтраперсонального конфлікту в художньому тексті; 4) продемонструвати взаємодію художніх комунікативних рівнів у межах інтраперсональних конфліктів.

Виклад основного матеріалу. У наукових дослідженнях внутрішній конфлікт розглядається як один із різновидів критичних життєвих ситуацій, співвідносний зі стресом, фрустрацією та кризою, що зумовлює його високий екзистенційний і комунікативний потенціал. За Ф.Є. Василюком, *внутрішньоособистісний конфлікт* – це гостре негативне переживання, викликане тривалою боротьбою структур внутрішнього світу особистості, що відображає суперечливі зв'язки із соціальним середовищем і яке затримує прийняття рішення [6, с. 131].

У основі типології різновекторних *причин* внутрішньо особистісного, або інтраперсонального конфлікту, змодельованого у художньому творі за допомогою певних етапів його розгортання – функціонально цілісних дискурсивних конструктів – *конфліктів*, лежить характер внутрішніх протиріч та суперечностей, таких як різноспрямовані потреби, цілі, установки, цінності або ролі. Відповідно, суперечності можуть бути *когнітивного* характеру (конфлікт між знанням, досвідом і зовнішніми вимогами – теорія когнітивного дисонансу Л. Фестінгера), мати *мотиваційне* підґрунтя (класифікація К. Левіна), являти собою конфлікт між «Я-реальним» та «Я-соціальним»: *ціннісні установки і соціальні ролі* (концепції Е. Фромма та К. Хорні), мати *екзистенційні та психофізіологічні* причини. У художньому дискурсі конфлікт репрезентується різнорівневими вербальними, невербальними, графічними, візуальними, та ін. засобами у залежності від площини реалізації двох основних типів конфліктів: міжособистісного (інтерперсонального) та внутрішньоособистісного (інтраперсонального) видів [8, с. 57].

Слід зазначити, що, подібно до стадій розвитку конфліктної мовленнєвої ситуації у випадку

інтерперсонального (міжособистісного) конфлікту, етапи розвитку внутрішньоособистісного (інтраперсонального) конфлікту конструктивного характеру, які характеризуються не *горизонтальною*, а *вертикальною динамікою* розвитку, можуть бути «стерті», або формально пропущені, приховані, виражені непрямо, або такі, які можна висувати з контексту попередніх подій у художньому тексті, сюжету, уривків діалогічного мовлення, авторського лірично-фабульного мовлення та ін. Отже, *інтраперсональний конфлікт* як мультимодальний конструкт у художньому дискурсі може бути сформований як на певному етапі проживання мовною особистістю своєї проблеми, так і охоплювати декілька етапів одночасно. Головним показником вирішення внутрішнього конфлікту слугує *результативна фаза* (у випадку міжособистісного – інтерперсонального – конфлікту *завершальна фаза*), репрезентантом якої у тексті слугує *інтраперсональний конфлікт*.

У художньому дискурсі *інтраперсональні* конфлікти вибудовуються як динамічна система взаємодії комплексних автокомунікативних актів, структурно-змістове та когнітивно-прагматичне наповнення яких формується через низку художніх форм і прийомів: автор-читач (реципієнт), звернення до третьої особи (та через третю особу), а також безпосередньо через розкриття деталей внутрішнього конфлікту за посередництвом діалогів, дотичних до поставленої проблематики. Це створює так звану *змішану форму психологічної прози* або психологічний нарратив із зміною фокусу.

Отже, на окрему увагу заслуговує дослідження *комунікативної структури* інтраперсональних конфліктів, вибудованої у художньому творі, які співвідносяться з певним етапом розвитку внутрішнього конфлікту персонажу у сучасному англійськомовному художньому дискурсі у залежності від *конструктивного* або *деструктивного* способу його вирішення [12, с. 160–162].

У рамках нашого дослідження *зовнішнього* (авторський/екстракомунікативний) комунікативного рівня у структурі інтраперсональних конфліктів у сучасному художньому дискурсі релевантною є класифікація французького дослідника літературознавця Ж. Женетта. У термінах наратології Жерара Женетта *зовнішній* (авторський, екстракомунікативний) рівень комунікації не описується як безпосередній діалог «автор ↔ читач», а опосередковується наративною інстанцією та класифікується через рівні нарації та типи наратора, а не як пряма комунікація, що є важливим

у дослідженні способів вираження, репрезентації та інтерпретації саме внутрішньоособистісних конфліктів, та їх складових, *конфліктів*, змодельованих у художньому творі [3, с. 235].

За Ж. Женеттом зовнішній (авторський, екстракомунікативний) рівень комунікації у художньому тексті відповідає *екстрадієгетичному рівню нарації*, який включає: *гетеродієгетичного наратора* (не персонаж, класична авторська нарація від 3-ї особи, типовий для реалістичної та модерністської прози), *гомодієгетичного наратора* (персонаж, що оповідає поза сюжетом) та *імпліцитного автора* (авторська позиція опосередковано присутня через наратора та включає тон, моральні оцінки, коментарі), через яких відбувається опосередкована комунікація з імпліцитним адресатом [5, с. 752; 7, с. 55].

Авторська класифікація Ж. Женетта також передбачає наявність *інтрадієгетичного рівня нарації*, який включає *гомодієгетичного наратора* (наратор є персонажем в історії, розповідає від себе або про інших: внутрішня нарація персонажа, *direct speech*) та *гетеродієгетичного* (наратор перебуває всередині історії, але не є активним персонажем: “відсторонений” спостерігач, вторинний наратор). Окрім цього, існує *гіподієгетичний рівень нарації*, оповіді всередині історії, спогоди, казки, оповіді в межах основного сюжету (*embedded narratives*), які ми використовуємо для аналізу ретроспективних конфліктів (конфлікт минулого vs теперішнього).

Важливо також підкреслити, що *внутрішній* рівень комунікації не є монолітним, і складається з базових трьох підрівнів внутрішньої комунікації, таких як *персонажний (дієгетичний) рівень* (персонаж ↔ персонаж), або персонажний діалог/полілог, пряма міжособистісна взаємодія, *внутрішній монолог*/автокомунікативний підрівень (*inner monologue*, персонаж ↔ сам з собою), *внутрішній діалог*/інтраперсональний підрівень (*inner dialogue*, персонаж ↔ персонаж (у свідомості), уявний діалог).

Внутрішньоособистісний конфлікт та його складові зазвичай локалізуються на автокомунікативному та інтраперсональному підрівнях, але актуалізується через персонаж-персонажну комунікацію, тому має складнішу структуру, ніж міжособистісний конфлікт, та потребує детального аналізу як *змішаний (комплексний) внутрішньо-міжособистісний конфлікт*. Важливо також зазначити, що комунікація типу «персонаж ↔ персонаж» у художньому тексті належить до внутрішнього, дієгетичного рівня комунікації,

оскільки відбувається в межах художньо змодельованого світу та реалізується між фіктивними суб'єктами мовлення, хоча опосередковано слугує засобом впливу на зовнішнього адресата – читача.

На внутрішньому інтрапсихічному рівні комунікації у художньому тексті, окрім внутрішнього монологу та внутрішнього діалогу, функціонують також такі форми, як потік свідомості, автокомунікація, рефлексивний внутрішній дискурс, уявна комунікація з Іншим та імпліцитні, підсвідомі форми внутрішнього мовлення, що відображають багатовимірну структуру внутрішньоособистісного конфлікту. Положення про багатокомпонентну структуру внутрішнього інтрапсихічного рівня комунікації спирається на наратологічні дослідження репрезентації свідомості (Cohn, Genette, Fludernik), діалогічну концепцію внутрішнього мовлення (Bakhtin, Hermans, Vygotsky), семіотику автокомунікації (Lotman), а також психолінгвістичні й дискурсивні підходи до імпліцитних форм мовлення (Freud, Toolan, Fairclough).

Також зазначимо, що окрім експліцитно репрезентованих зовнішнього та внутрішнього рівнів комунікації у творі через форми внутрішнього монологу, безпосереднього діалогу і т.д. задіяно також імпліцитно виражені (фонові, підтекстові, опосередковані) комунікативні площини, які можуть містити, наприклад, особливості мовно-культурної поведінки героя-персонажа у суспільстві, засоби вираження емоційної напруги чи нещирості, які свідчать про контроверсійні наміри чи мотиви, але залишаються нерозказаними тощо. Формування таких моделей відбувається, відповідно, із долученням *третього* опосередкованого, імпліцитно присутнього комунікативного рівня, наприклад:

– соціально-комунікативний рівень (персонаж ↔ соціум), де адресатами виступають інші персонажі (суспільство, оточення, школа тощо), а мовна поведінка персонажа імпліцитно присутня; цей рівень передбачає подальшу класифікацію на підтипи, наприклад *соціально-культурний* рівень (персонаж ↔ соціум), де адресатом виступає соціум, культура, “інший”, або спостереження за іншими як форма односторонньої комунікації; *соціокультурний* рівень комунікації передбачає також комунікацію з інституціями і дискурсами, наприклад, персонажі комунікують не тільки один з одним, але й наративами індустрії, залученої до конфлікту, стереотипами, суспільними ідеологіями (див. *Yellowface*, p. 257–258; див. *Rouge*, p. 234); *соціально-психологічний* рівень, як відображення ієрархії влади та конфлікту соціальних

ролей, *соціально-рольовий* рівень, який може відображати, наприклад, глибинний внутрішній конфлікт героїні між соціальними ролями дружини і власними прагненнями (див. *The Touch*, p. 28);

– емоційно-психологічний підтекстовий рівень (читач ↔ текст), де значення нерозкрите та “відчувається між рядками” за допомогою непрямих мовленнєвих актів, невербальних засобів комунікацій та ін., наприклад у наративному авторському описі (див. *The Return*, p. 123);

– знаковий (невербальний, символічний) рівень семіотичної організації художнього дискурсу (читач ↔ текст), який передбачає наявність середовища та присутніх у ньому знаків чи символів – носіїв смислу – як певний комунікаційний канал, за допомогою якого відбувається процес інтерпретації складових інтраперсонального конфлікту у художньому тексті (див. *The girl on the Train*, p. 10–12);

– медіакомунікація, та інші види інституційно-соціального спілкування може також представляти опосередкований рівень комунікації у випадку, коли відео використовується для маніпуляцій або монтажу, щоб створити певну історію або викликати у глядача певні емоції (див. *Yellowface*, p. 254);

– метакомунікативний рівень, коли комунікація стосується самої комунікації або способу її ведення, мовці фактично аналізують комунікативні стратегії, у яких самі беруть участь, наприклад, у романі “Жовтолика”, Кендіс обговорює як індустрія формує “азійську історію” (див. *Yellowface*, p. 257) та ін.

Отже, підводячи підсумки дослідження *комунікативної структури* інтраперсональних конфліктів, вибудованої у художньому творі, виокремлюємо наступні комунікативно-нاراتивні рівні репрезентації інтраперсональних конфліктів у сучасному англomовному художньому дискурсі (див. рис. 1).

Продемонструємо на прикладі процес актуалізації різних комунікативних рівнів, за допомогою яких відбувається репрезентація складного внутрішньо особистісного конфлікту Алми Віттекер у художньому творі «Природа всіх речей» Елізабет Гілберт. Після смерті матері у юному віці Алма стає господинею маєтку. Внутрішньоособистісний (інтраперсональний) конфлікт Алми полягає у зіткненні інтеріоризованого обов'язку та ролі спадкоємиці-упорядниці з непрожитим горем і пригніченим гнівом щодо матері: виконуючи материнські функції й намагаючись відновити порядок, Алма витісняє власні емоції втрати, які,

Рис. 1. Комуникативна структура інтраперсональних конфліктів

однак, прориваються у формі втоми, дезорієнтації та амбівалентних почуттів – від потреби в материнській присутності до звинувачення й образу. Розглянемо як саме цей конфлікт імплементовано на різних комуникативних рівнях та одночасно у їх взаємодії [13, с. 200–201].

Отже, уривок демонструє комплексну взаємодію комуникативних рівнів, залучених до розкриття динаміки втілення інтраперсонального конфлікту через низку *конфліктів*: внутрішня психологія Алми переплітається з міжособистісними діями та зовнішньою нарацією. Дискурс та наративна подача підсилюють психологічний ефект: хаос документів → відчуття перевантаження, відповідальності, втрати. Інтеріоризовані конфлікти Алми (гнів, смуток, відчуття несправедливості) проявляються через її дії та взаємодію з іншими, тобто внутрішньоособистісний

конфлікт інтегрується з соціальною комунікацією. Символічні елементи (порожнє крісло, «геологічні шари» паперів) виконують роль знаково-семіотичного рівня, який підкреслює наративну та емоційну динаміку.

Висновки. Реалізація інтраперсонального конфлікту та його функціонально-семантичних одиниць відбувається на всіх рівнях і точках перетину рівнів та площин художнього твору та втілюється мультимодально за допомогою вербального, невербального та графічного семіотичного ресурсу. Динаміка його втілення передбачає залучення та взаємодію різних комуникативних рівнів, що слугує засобом релевантної та гармонійної інтерпретації його читачем. Перспективу дослідження становить створення типологічної матриці інтраперсональних конфліктів у художньому дискурсі.

Рівень комунікації	Приклади в уривку	Функція / роль
Розповідний (<i>extradiegetic narrator</i>)	Всезнаючий оповідач описує дії Alma, її думки, стан White Acre	Створення наративної перспективи, передача сюжету читачеві
Рівень історії / сюжет (<i>diegetic</i>)	Alma розбирає документи, делегує завдання, взаємодіє з батьком і Prudence	Передача фактичних подій і причинно-наслідкових зв'язків
Внутрішній монолог	"Alma cursed herself for not having noticed this earlier."; "Did Alma mourn her mother?..."	Внутрішній аналіз, самооцінка, розкриття емоцій
Внутрішній діалог	"Perhaps she had not believed she was dying... Or perhaps—Alma thought darkly—Beatrix had wanted to punish the living..."	Роздуми з сумнівами, суперечливими варіантами, внутрішня рефлексія
Міжперсонажна взаємодія	"...She cajoled her father to sit beside her..."; "...Alma deputized Prudence to pen correspondence, as Henry dictated..."	Опосередковане або пряме спілкування, координація, навчання, делегування
Метакомунікативний	"...Neither of them could completely translate Beatrix's coded, vaguely Italian, triple-accountancy system..."	Комунікація про комунікацію; пояснення процесу розуміння інформації
Символічний / знаковий	Порожнє крісло Beatrix; "геологічні шари" паперів; непрочитані листи	Передача значення, настрою, психологічного стану через образи, предмети, символи

Список літератури:

1. Вірченко Т. І. Художній конфлікт в українській драматургії 1990-2010-х років: дискурс, еволюція, типологія. Кривий Ріг: Видавничий дім, 2012. 336 с.
2. Ділі Дж. Основи семіотики. Львів: Арсенал, 2000. 232 с.
3. Женетт, Жерар. «Мова оповіді». У збірці: *Слово. Знак. Дискурс*. Київ: Юніверс, 2003. 434 с.
4. Крисанова Т. А. Актуалізація негативних емоцій в англomовному кінодискурсі: когнітивно-комунікативний і семіотичний аспекти. Дис. ... докт. філол. наук: 10.02.04. Харків. 2020. 514 с.
5. Онуфрієва Л. А., Ренке С. О. Конфліктна компетентність як складова комунікативної компетентності. *Проблеми сучасної психології*. 2011. Вип. 12. С. 751–754.
6. Отич О. М., Орлов В. Ф., Фурса О. О. Психологія конфлікту: Навчально-методичний посібник для підготовки магістрів усіх форм навчання. Київ: ДТТУТ, 2008. 423 с.
7. Римар Н. Ю. Наратологія як галузь сучасного літературознавства: теоретичний огляд. *Молодий вчений*. 2019. Вип. 6.1 (70.1). С. 54–58.
8. Фролова І. Є., Омечинська О. В. Специфіка художнього дискурсу та його аспектів. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія: Іноземна філологія. Methodика викладання іноземних мов*. 2018. Вип. 87. С. 52–61.
9. Хайруліна Н. Ф. Семіотична модель як інтертекстуальна інтерпретація «знаковості» художнього твору. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Філологія»*. 2017. Вип. 76. С. 341–344.
10. Юсупова С. М. Концепт «конфлікт» в корпусном измерении идиом. *Современные исследования социальных проблем*. 2018. Вип. 10 (4). С. 280–292.
11. Andreichuk N. A semiosis-based approach to discourse interpretation. *Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія: Філологія*. 2020. Вип. 23(1). С. 60–70.
12. Chernenko O. V. Intrapersonal and interpersonal conflictives in modern English fictional discourse: communicative aspect. *Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія: Філологія*. 2024. Вип. 27(2). С. 154–164.
13. Gilbert, E. *The Signature of All Things*. New York: Riverhead Books, 2014. 528 p.
14. Janicki, K. *Language and Conflict : Selected issues*. Bergen : Palgrave, 2015. 258 p.
15. Malki I. Conflict resolution strategies in media Discourse: The case study. *International journal of social science studies*. 2018. Vol. 6. p. 24–35.

Chernenko O. V. COMMUNICATIVE STRUCTURE OF INTRAPERSONAL CONFLICTIVES IN MODERN ENGLISH FICTIONAL DISCOURSE

The article presents the results of a communicative-pragmatic and narratological study of intrapersonal conflict and its structural and functional units in modern artistic discourse. The modern trend in philological

studies toward incorporating tools from related disciplines into the process of comprehensive analysis of a literary work as an artistic model of reality is highlighted.

The purpose of the article is to provide a theoretical and practical substantiation of the communicative specificity of the actualization of intrapersonal conflictives in literary discourse and to construct a structural model of the communicative levels involved in their analysis and interpretation. To meet the goal the following objectives are set: 1) to outline the narrative nature of the communicative levels revealing intrapersonal conflicts; 2) to reveal the artistic and communicative potential of intrapersonal conflictives viewed as discursive constructs; 3) to present an integral model of communicative levels involved in the process of intrapersonal conflict construction; 4) to demonstrate the interaction between artistic levels of communication in interpersonal conflicts.

The methodology of the study involves general-scientific methods of analysis, synthesis, comparing, deduction as well as the method of contextual, communicative, pragmatic and narrative analysis to determine the components of the communicative structure model of intrapersonal conflictives.

The results of the study include the construction of a model that postulates the presence of possible communicative levels reflected in the structure of intrapersonal conflictives. As a result of a comprehensive study of the involved levels of artistic communication, the peculiarities of the construction and interpretation of conflicting elements as integral units of intrapersonal conflict were identified. The statics and dynamics of the interaction of communicative levels as a means of artistically representing conflict encompass the characteristics of space-time, psychological and sign-semiotic spaces, and the deep and superficial levels of semiotic reading of the work, which decode the cognitive, behavioral, and emotional aspects of intrapersonal conflict.

Keywords: *communicative level, intrapersonal conflictive, multimodality, integrative model, fictional discourse.*

Дата першого надходження статті до видання: 29.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.04.2026